



WOENSDAG 14 APRIL.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5 in de drie maanden.

De prijs der Advertentien is, van f 1.00, en voor elken regel daarboven 25 centen behalve 35 centen zegelrecht, voor elke plaatsing.

Buitenlandsche berigten.

TURKJE.

Van de Turksche grenzen, 28 maart. Volgens de laatste berigten uit Konstantinopel gaat lord Ponsonby nog steeds voort de Porte tegen Mehemed-Ali op te hitsen; hij verzet zich tegen alle toegeeflijkheid, welke de Porte, op aanraden van de beide groote Deutsche mogendheden, geneigd is jegens haren gedemodigden vasal te betoonen. Hij noemt de laatste voorstellen van Mehemed-Ali nieuwe bewijzen van zijnen onverzettelijken aard en van zijne vijandige en arglistige oogmerken, en dringt zeer aan op de slijpe uitvoering van den firman van 13 februari. Men geloof dat de verlegenwoordiger van Rusland, de heer Titeff, niet vreemd is aan deze bemoeijingen van lord Ponsonby, en dat hij zich daarbij nog verstandiger dan de laatste gedraagt. Reschid-pacha verklaarde, dat de Porte, zoolang Engeland zich niet met de overige mogendheden verstaan had, vooreerst nog niets omtrent eene verandering ten gunste van Mehemed-Ali konde bepalen. (Allg. Zeit.)

EGYPTE.

Alexandrië, 17 maart. Het vaste en energische gedrag van Mehemed-Ali onder de laatste omstandigheden is niet vruchteloos geweest; ofschoon de Porte aan Mehemed's verlangen nog niet heeft voldaan, zoo weten wij toch, dat zij verklaard heeft, zich met de gezanten te zullen verstaan, — en zoodoende wint men een weinig tijds. — Alles maakt zich tot den krijg gereed, en de vijandelijkheden zullen zonder twijfel binnen kort weder beginnen, als de groote heer zijne ware belangen niet beter begrijpt. Zijne H. is gisteren van Caïro naar herwaarts teruggekeerd; hij werd door de artillerie van de forten en de vloot verwelkomd. De consuls vervoegden zich dadelijk bij Zijne Hoogheid, en werden zeer goed ontvangen, vermits de door de Eretas aangebrachte dépêches herredigend waren. De onderkoning was zeer opgeruimd, en de reis had hem in het geheel niet vermoed. Op denzelfden morgen ging de Fransche stoomboot Scheron op de reede voor anker liggen; zij had aan boord den heer Rohan-Chabot, consul-generaal alhier in plaats van den heer Cochelet, die met hetzelfde schip naar Frankrijk zal terugkeeren; de heer Cochelet wordt hier geenszins betreurd, hij was hier niets gezien. — Osman-pacha is, op last van Ibrahim, te Caïro onthoofd. — De pest rigt groote verwoestingen aan. Dagelijks telde men van 15 tot 18 pestgevallen. Op 11, zondag werden 28 Arabieren ziek. Noemt men in aanmerking dat dit jaar de stad, (door het vertrek der Turksche vloot, wegens de vermindering van het garnizoen en het afreizen van alle Europese werklieden,) ten minste 50,000 zielen minder telt, zoo zal men gemakkelijk begrijpen, dat de schrik alle harten heeft vermeersterd, en men den ouden lieden alle vertrouwen moetschenken, die beweren, dat de pest in dit voorjaar zeer sterk zal zijn. — Gedurende den laatsten storm, die verscheidene dagen aanhield, zijn een Turksch en een Grieksch schip vergaan. (Allg. Z.)

ITALIE.

Rome, 27 maart. De kerkelijke aangelegenheden met Pruisen schijnen een' meer gunstiger keer te nemen. Rome, 30 maart. De tot het katholieke geloof overgane attaché bij het Russische gezantschap alhier, vorst Theod. Galitzin, is naar Petersburg teruggeroepen en zal reeds derwaarts afgereis. (Köln. Zeit.)

DUITSCHLAND.

Kiel, 2 april. Volgens berigten uit sommige dagbladen van Zuid-Duitschland, zal het 10de korps van

het Deutsche bondsleger, onder bevel des konings van Hannover, dezen zomer bij Celle bijeenkomen als oefningsleger. Tot dit 10de armee-korps behooren de contingenten van Hannover, Brunswijk, Holstein en Lauenburg, Mecklenburg-Schwerin en Strelitz, Oldenburg en de hanzeesteden Lubeck, Bremen en Hamburg, te zamen 28,000 man. Dit berigt is daarom te waarschijnlijk, dewijl de uitrusting van ons contingent zeer bespoedigd wordt en in deze maand geheel moet zijn voltooid; 3000 oude geweren, welke tot deze uitrusting gebruikt worden, worden met percussie-slotten voorzien. (Köln. Zeit.)

OOSTENRIJK.

Triest, 2 april. Wat men ook geschreven hebbe, omtrent het nitbreken der pest op Mala, is ongegrond, of verdient althans weinig geloof.

— Volgens berigten, gisteren met eene stoomboot uit Dalmatië medegebragt, zou het tusschen de Montenegrijnen en de Oostenrijksche grensjagers tot een bloedig gevecht gekomen zijn, waarbij een Oostenrijksch hoofd-officier doodelijk zou gewond zijn. (A. A. Z.)

PRUISSEN.

Berlijn, 5 april. Behalve de prinsen en prinsessen hebben de graaf en gravin van Nassau, als ook de commandanten der hier in garnizoen zijnde regimenten, gisteren ten hove gedineerd.

— Onze bekwaame rechtsgeleerden Bousier en Temme hebben het voornemen hier eerstdaags een dagblad voor de criminele justitie op te rigten, op den voet van de »Gazette des Tribunaux».

— Bij gerucht spreekt men van het oprigten van een ministerie voor handel en nijverheid, en noemt als het hoofd daarvan den heer von Schön, uit Oost-Pruissen.

— Onder de voornamen vreemdelingen alhier behoort de generaal Hertel, vroeger generaal-adjutant van dost Mahomed, schah van Kabul en Afghanistan. Uit Philadelphia is hij over Parijs herwaarts gekomen. (Köln. Zeit.)

ENGELAND.

Londen, 10 april. Men zegt dat de inwijding van den Tunnel onder de Theems omstreeks het einde der maand juni plaats zal kunnen hebben, en dat H. M. in persoon bij de plegtigheid tegenwoordig zal zijn.

— Aan boord der stoomboot President, over wier lot men zich hoe langer hoe meer verontrust, bevinden zich zeven en twintig passagiers, benevens twee kinderen.

— Onze dagbladen behelzen thans uitvoerige berigten over de gebeurtenissen in Sina, die de sluiting der vredes-voorwaarden zijn voorafgegaan. Den 7den januari waren twee forten, Chuenpie en Tykok-tow te land en te zee door de onzen aangetast, en, nadat een groot bloedbad onder de Sinesche magt was aangegigt, ingenomen. Den 8sten stervende de expeditie naar de forten van Boguo, en wierp eenige kogels in dezelve. Ke-shen, de gouverneur, viadende dat tegenweer nutteloos was, zond eene kennisgeving aan kapitein Elliot, dat het hem ernst was te onderhandelen. Er hadden eenige mondgesprekken met de Sinesche agenten plaats, en den 20sten januari rigtte de kapitein circulaire aan de Britsche onderdanen. De kalme inhoud daarvan steekt zeer af bij den hoogen toon, dien de Sinesche gouverneur in zijnen brief aan zijne landgenooten voert, en zoo wel deze als de vredes-voorwaarden zelve vinden veel wederspraak.

Velen beschouwen die voorwaarden als Engeland nietwaardig. Wel wordt er een eilandje afgestaan, doch het zal veel moeite inhouden om hetzelfde tot een goed verdedigbaar punt en eene stapelplaats voor den Britschen handel te maken; wel ook worden zes millioen dollars, in zes jaren te betalen, toegestaan, maar men vindt dit

ongenoegzaam; men had ten minste zes millioen per jaar, gedurende zes jaren, verlangd, niet alleen tot goedmaking van de kosten der expeditie, maar ook tot vergoeding voor de schade, door het vernietigen van opium geleden.

Men klaagt er ook over dat er geenerlei tarief, geene handelsschikkingen voor het vervolg zijn daargesteld, behalve dat in het algemeen de handelsvrijheid te Hong-Kong voor alle natiën is aangenomen. De vrienden van kapitein Elliot zeggen, dat hij in last had om vrede te maken tot allen prijs, en men vreest nu dat de door hem aangenomen voorwaarden den vrede met Sina niet lang zullen doen behouden, want de handelsvrijheid sluit ook den handel met opium in, en dezen zullen de Sinesche overheden zoo veel mogelijk zoeken te belemmeren. Ja sommigen zien in de aanneming der voorwaarden door den gouverneur Ke-shen slechts een' valstrik, om zich vooreerst de Britsche expeditie van den hals te schuiven.

— Van het vaste land van Indië is insgelijks belangrijk nieuws. Shere-Singh heeft de weduwe van Khur-ruck-Singh verdroren en bezit van Lahoro genomen, waarop genoemde vorstin den bijstand der Engelschen ingeroepen had, welke, dien ten gevolge, troepen aan de grenzen van Punjab hebben bijeengetrokken. Uit Scinde had men voldoende berigten, daar al de bergstammen verdragen met de Engelschen hadden gesloten, welke ook in Afghanistan voordeelen hebben behaald.

— Volgens brieven uit Alexandrië, had men aldaar berigt, dat in Yemen groote beweging heerschte, naardien zeker priester, die zich den voorlooper van Mehdi noemde, reeds meer dan vijf en dertig duizend aanhangers telde. Deze Mehdi is een gewaand profeet, wiens verschijning door Mahomed en zijne eerste opvolgers voorspeld is, als die van een man die, na groote oorlogen en wonderen, de geheele wereld tot het geloof aan den Koran brengen en het duizendjarig rijk stichten zal. In afwachting hiervan, zouden de pogingen van zijnen zoogenaamden voorlooper den grijsen pacha wel eens in nieuwe moeilijkheden kunnen wikkelen.

FRANKRIJK.

Parijs, 10 april. Voor weinige dagen waren er verontrustende geruchten nopens de gezondheid des konings verspreid geworden. Een brief uit Parijs in de Globe zegt, dat dit berigt onjuist is, maar dat alleenlijk waar is, dat aan Z. M. sedert eenigen tijd galachtige kentekenen worden opgemerkt. De Koning had nu laatstelijk eene geelachtige gelaatskleur, maar de geneesheeren verklaren, dat er geene reden tot ongerustheid bestaat.

— Men verzekert heden, dat de opening der debatten in de zaak van Darmès niet voor 15 mei bij het Hof der pairs zal plaats hebben; de reden van deze nieuwe vertraging wordt niet genoemd.

— Sedert eenige dagen wordt een ongemeen sterke koerier-wissel tusschen Brussel en Parijs opgemerkt. Eerst meende men dat de koning der Belgen raad had ingeroepen, wegens de moeilijkheden omtrent het ministerie, in welke de uitslag der stemming van den senaat hem gebragt heeft, maar heden vindt men er die zeggen dat het de vereffening van een misverstand gèldt, hetwelk tusschen dien vorst en zijnen koninkliken schoonvader ontstaan zou zijn, en dat beide uit den weg geruimd willen zien, alvorens koning Leopold en zijne gemalin herwaarts komen.

— Daar de meening veldt, dat tot de ontbinding der kamers zou zijn besloten, bejveren zich de heer Odillon-Barrot en zijne vrienden in de daarstelling van een verkiezingscomité, opdat niet de onderhandsche pogingen, welke men aan de ministers toeschrijft, om de kiezers voor zich te winnen, de partij der liberalen beduidend mogen verzwakken.

— De oppositiebladen berekenen het te kort, dat de schatkist bij het einde van 1842 zal opleveren, wanneer geene buitengewone middelen tot dekking gevonden worden, op nagenoeg elfhonderd en zestig millioen franken, en trekken daaruit het gevolg, dat eene leening van ten minste duizend millioen onvermijdelijk zal wezen.

SPANJE.

Madrid, 3 april. In de zittingen der cortes van heden en gisteren zijn aan het ministerie interpellatiën gericht over het huwelijk der koningin *Christina*, over de voogdijschap en over verscheidene andere kwestieën. De kamer der gedeputeerden geeft kennis van het instellen eener commissie, belast met de kwestie van het regentschap te onderzoeken. — De meeningen zijn altijd verschillende nopens de of enkelvoudig of drieduidige inrigting van het regentschap. — Er is sprake van den infant don *Francisco de Paula*, voor het voogdijschap over de koningin en hare zuster. — De kwestie van het regentschap zal wel niet eerder dan na Paschen beslist worden.

BELGIË.

Brussel, 11 april. De *Moniteur* kondigt het einde der ministeriële crisis nog niet aan. Maar daar het officiële dagblad niet volgens zijne gewoonte aankondigt dat het, uit hoofde van het paascheest, morgen niet verschijnen zal, beschouwt men het als bijna zeker, dat de koninklijke ordonnantiën, tot daargestelling van het nieuwe kabinet, morgen zullen worden bekend gemaakt. Intusschen meent men thans reeds de nieuwe titularissen te kunnen opgaven. Met zekerheid is naderwijze dienaangaande niets bekend; de volgende opgaven, hoe onvolledig ook, mag men echter nog als de zekerste beschouwen. De heer *Nothomb* schijnt werkelijk het departement der openbare werken gewaardeerd te hebben en mitsdien voor het ministerie van binnenlandsche zaken bestemd te zijn, terwijl de door hem geweigerde portefeuille aan den kolonel *Depuydt* zou worden opgedragen. Deze laatste benoeming zou van gewigt zijn, want zij bewijst, dat het nieuwe ministerie inderdaad slechts een overgangsministerie is, vermits de heer *Depuydt* nog minder katholiek is dan zijn voorganger, zijnde hij zelfs een liberale vrijmetselaar. Met ministerie van financiën zou aan den heer *Cogels*, en dat van buitenlandsche zaken aan den heer *de Meulenaere* worden opgedragen. Van de tegenwoordige ministers zou alleen de generaal *Buzen*, minister van oorlog, aanblijven.

— Gisteren is eindelijk in den gemeentelijken raad van Brussel het voorstel gedaan om eene petitie aan den koning te rigten om van Z. M. de ontbinding des senaats te vragen, en, gelijk men denken kan, dit voorstel gaf aanleiding tot zeer onstimmige debatten. Vooral ijverde de heer *Gendebien* tot doordrijving van dit voorstel, waartoe hij onderscheidene voorbeelden van vroegeren tijd aanhaalde. Maar noch zijne aanhalingen noch zijne welsprekendheid baatten iets, en met 15 tegen 9 stemmen besliste de raad dat zoodanig adres buiten zijne bevoegdheid lag. Daaruit mag intusschen worden opgemaakt, dat zich eene sterke partij tegen het aanblijven der heeren *Rogier* en *Lebeau* verzette.

Op dit oogenblik stroomt eene menigte volks naar het bureau van den *Observateur*, ten einde er eene petitie aan den koning te teekenen, en tot welker teekening genoemd dagblad de kiezers in massa heeft opgeroepen. De verwickeling der gesteldheid wordt daar door niet weinig vergroot.

Binnenlandsche berichten.

's Gravenhage, 10 april. Men vernéemt, dat Z. M. bepaald heeft, dat voortaan slechts vier afzonderlijke kommandementen tot den provincialen staf zullen behooren en dat de adjudanten, deel makende van den provincialen staf, in het vervolg niet meer aan den persoon van den provincialen kommandant verbonden zullen zijn, maar uitsluitend tot het kommandement behooren, terwijl in de provinciale kommandementen, alwaar een brigade-kommandant het bevel voert, de adjudant in den rang van majoor kan worden gekozen en de adjudanten in de vorige kommandementen geenen hooger rang zullen kunnen hebben dan dien van kapitein.

Rotterdam, 12 april. De heer *Paredis*, vicaris-generaal in het hertogdom Limburg, heeft te Roermond het oude klooster, bekend onder den naam van klooster van St. Gerlach, aangekocht, om er den zetel van het bisdom en het op te rigten seminarium te vestigen. (Rott. Cour.)

Nijmegen, 11 april. Gisteren, in den namiddag, had er op de stoomboot de *Ludwig*, van de Nederlandsche maatschappij, die van Rotterdam naar hier was

opgevaaren, ongeveer in de nabijheid van Bommel, een verschrikkelijk ongeluk plaats. De machinst, die moest stoppen om eenig gering gebrek aan het werktuig te verhelpen, begaf zich ten dien einde onder de machine, om daarin onmiddellijk te voorzien. Het schijnt dat hij het werktuig niet wel bevestigd had, of wel, dat hij de vereischte behoedzaamheid niet in acht nam, althans de werking duurde nog voort, en de arm, waarmede de ongelukkige bij zijne werkzaamheden het ligchaam ondersteunde, geraakte onder de machine, en werd jammerlijk van het lijf gescheurd. Het ligchaam daardoor van deszelfs steun beroofd, komt geheel onder het werktuig en wordt verschrikkelijk verbrijzeld. Een daarbij staande persoon, waarschijnlijk de tweede machinist, die het nakend doodsgevaar, waarin zich zijn makker bevindt, spoedig opmerkt, schiet nog ter zijner hulpe en redding toe, maar reeds is het te laat, hoewel ook hij bij deze poging zijne hand en arm heerlijk kneust en verwondt. Het lijk van den machinist, die, ofschoon gehuwd, naar men zegt geene kinderen nalaat, is in eenen heerlijk verminkten toestand te Bommel aan wal gebracht. Mogt zijn treurig lot anderen in soortgelijke betrekkingen behoedzame voorzichtigheid leeren.

Mengelwerk.

Herinneringen uit de Fransche revolutie.

De ridder VAN BLANCPIGNON.

(Slot van no. 71.)

— Ik vraag het woord zeide eene zachte, lispelende stem. — Die nieuwe redenaar was een groot jongeling, die zich onderscheidde door eene sierlijke houding, een net gesneden figuur, een been als op eene draaibank gevormd, zoo als de schoone dames van voorheen zeiden; daarenboven met de grootste zorg gepoederd, en die zoo juist in zijnen militairen rok sloot, dat het den beroemdsten kleermakers van onzen tijd eer zou hebben aangedaan. Dank zij allen die voordeelen, had de graaf VAN BLANCPIGNON omstreeks het jaar 1788, met schitterend gevolg eene galante loopbaan begonnen; die de revolutie regt ten onpas had gestuit.

— Mijne heeren — zeide hij — het voorstel van den markies DE BARDONNET lacht mij des te meer toe, daar ik de middelen in handen heb, om er den uitlag van te verzekeren.

Daar er geene vrouwen op de eilanden van St. Marcou waren, genoot de graaf er geene zoo algemeene gunst als te Versailles, en een der tegenwoordige emigranten, een overmoedig en spotachtig gascogner, kon zich niet weerhouden, hem reeds bij het eerste woord in de rede te vallen.

— Die drommelsche BLANCPIGNON! ... altijd scheert hij den gek!

— Mijnheer DE CARNAC — hernam de graaf een weinig gevoelig — ik scherts zoo weinig, dat ik aanneem u morgen, met het aanbreeken van den dag, binnen het fort van la Hougue te brengen.

— Is de kommandant dan getrouwd?

— Hij is weduwnaar, mijnheer; maar ik sta u borg, dat hij van de onzen is, en ik kan er met keunis van spreken, want hij is mijn oom.

— Ik beken, dat dit bij den eersten opslag vreemd moet schijnen. Ziehier hoe het gesteld is. Hij was vroeger zee-officier, maar een Engelsche kogel nam hem in den Amerikaanschen oorlog een been weg, en daar hij een jongere zoon was en dus zonder fortuin, vroeg hij eenen plaatselijken post, waarvan hij kon leven zonder dat hij behoefde roud te trekken. Even als nu, was er toen bij de marine geene ambt ledig, dat geschikt voor hem was, en men bood hem dus aan, om bij het leger te land over te gaan met den rang van luitenant des konings en het bevel over la Hougue, hetwelk hij aannam. In 1792, toen ik emigreerde, bezocht ik hem, en vroeg hem of hij mij niet wilde volgen. Waarlijk, jongenlief, zeide hij, ik zou het zeer gaarne doen; gij gevoelt dat iemand van mijnen naam en mijnen ouderdom niet veel kan ophobben met al die fraaie zaken, die men ons sedert twee jaren opdischt. Maar ik ben oud en wat te krepel om te reizen; bovendien heb ik geen geld... — Maar hoe, mijn oom, gij zoudt kunnen gelooven...? — Ik begrijp u, ik zou op u kunnen rekenen. Maar zijt gij-zelf wel zeker van de toekomst?... (Mijn oom had eenen fijnen neus.) Het zou nog kunnen gaan, als ik alleen in de wereld was; maar ik heb eene dochter, een meisje van twaalf jaren; wat zal ik met haar beginnen in een vreemd land? Wat zou er van haar worden, als mij een ongeluk overkwam? Neen ik blijf. LODERWIJK XVI, ik beken het, is niets meer dan eene leden-pop, die een

arm of been beweegt, al naar men aan de koorden trekt; zij, die de koordjes vasthouden, zijn niet anders dan raddraaijers, ook dat stem ik toe, maar ik ben ver van hen af; om mijnen post waar te nemen behoef ik hen niet eens te kennen... En waar bestaat die post in? Om de Engelschen te beletten la Hougue in te nemen. Dat kan men met eere doen, onder ieder bestuur; en zolang zij niets anders van mij vorderen, zal ik hun niet afvragen waar zij van daan komen noch waar zij heen willen. Zij willen niet meer, dat ik de ridder de BLANCPIGNON ben... welnu, ik zal zelfs PIEROT wezen, als hun dat te vreden stelt; en ik zal rustiglijk in mijnen hoek afwachten dat de Voorzienigheid ons betere dagen zendt.

— En nu, mijne heeren — vervolgde de jonge graaf — denkt aan alles wat er sedert drie jaren is Frankrijk is voorgevallen, en verbeeldt u, hoedanig tegenwoordig zijne gevoelens moeten zijn! Ik kan er u bovendien een denkbeeld van geven.

De graaf de BLANCPIGNON kreeg uit zijne portefeuille eenen brief, van het vorige jaar gedateerd, en las dien overluid voor, waarin zijn oom, na eene schildering van den toestand van Frankrijk, waarbij noch de donkere kleuren noch bittere spot gespaard waren, eindigde met zijn diep leedwezen te kennen te geven, dat hij een land niet had kunnen verlaten, dat in zijne oogen slechts een land van vervloeking was geworden.

— In waarheid, — zeide de heer DE CHAVIGNY, na de lezing, — dat verdient dat men er over nadenke.

— Zie hier wat ik u voorstel: ik neem het gowaad van een Normandij'schen visscher aan; ik ga naar la Hougue, spreek met mijnen oom, en onderrigt hem naar behooren; en als ik gemagtigd wordt hem behoorlijke voorstellen te doen....

— Ik bekrachtig reeds vooraf, als wat gij hem zult belooven, — viel de markies in.

— Voortreffelijk! dan zal ik hem overhalen. Onderwijl scheept gij u met het vallen van den nacht in, en komt tegen een uur na middernacht voor la Hougue aan. Het garnizoen zal zonder argwaan zijn... en in ieder geval zal er wel een zwak punt aan de sterkte zijn, dat ik u zal aanwijzen...

— Dat is reeds meer dan er noodig is, — riep de markies uit; — kom aan, mijne heeren, gij hebt het gehoord: dat iedereen heden avond tegen acht uur gereed zij.

Den zelfden avond, werd de graaf DE BLANCPIGNON werkelijk op zijn verzoek bij den kommandant gebracht. Ter zijde van een kanon op een bolwerk gezeten, van waar hij de geheele reede en in de verte de ruime zee kon overzien, deed de grijsaard vergeefsche pogingen om in de laatste stralen der avondzon de bewegingen der vijanden te onderscheiden. De lucht was heet en drukkend, zwarte wolken paktten zich langzaam aan den horizon open, en de Engelsche schepen verdwenen met de eilanden St. Marcou in eenen dikken nevel.

Torstond herkende hij zijnen neef, en na den serjant, die hem geleid had, verwijderd te hebben, riep hij uit:

— Zijt gij het, ongelukkige, wat komt gij hier doen? Gij in Frankrijk? Weet gij wel waaraan gij u blootstelt?

— Mijn oom, ik behoor tot de mitgewekenen, die bezit hebben genomen van de eilanden St. Marcou, en zoo dicht bij u zijnde kon ik het verlangen niet wederstaan....

— Zeer verplicht, mijn jongen, maar dat is niet zeer voorzigtig... Zijt gij wel zeker, terug te kunnen keeren zoo als gij gekomen zijt?

— Ik hoop het, mijn oom.

— De hemel geve het! Ik had niet gaarne dat u een ongeluk overkwame... En wat voert gij daar ginder toch uit?

— Wij vervelen ons.

— En hebt gij geen plan iets anders te doen?

Die vraag werd door een lachje en eenen wauk vergezeld, welke tot vertrouwelikheden schenen uit te noodigen, en bragten den jongen graaf van zelf op het terrein waarop hij wenschte te komen.

— Vergeef mij, mijn oom — hernam hij — als men zich vapent en onderling oprukt, geschiedt het gewoonlijk om te vechten.

— Zoodat ik er op rekenen kan, eerstdaags te worden aangevallen...

— Dat kan niet missen... en daar ik uwe geheime gevoelens ken, uwe liefde voor den koning, en de weinige genegenheid voor die vergadering, die voorgeeft Frankrijk te vertegenwoordigen, zoo heb ik gedacht...

De jonge graaf aarzelde een oogenblik, en sloeg de oogen neer; — zoo moeilijk is het, dat het eigenbelang de vooroordeelen, de hartstogten en zelfs de staatkundige

dige driften, geheel de stem van het geweten verdooven. De ridder bemerkte de verwarring van zijnen neef, maar hij bleef onverschillig, en vroeg koel:

— Wat hebt gij gedacht, mijn jongen?

— Dat gij met geestdrift de gelegenheid zoudt aangrijpen om eene gewichtige dienst aan de goede zaak te bewijzen, om uwe gehechtheid aan uwen wettigen koning te toonen, en de achting van al zijne getrouwe onderdanen te herwinnen, die, onbekend met de omstandigheden welke u dwongen achter te blijven, uwe gevoelens naar uwe daden beoordeeld hebben... Ik kan het u niet ontveinzen, mijn oom, de schijn veroordeelde u, en zij allen, die voorheen uwe vrienden waren, hebben gedaan als de schijn.

Hier hield de jonge graaf op nieuw op, als het ware om den kommandant den tijd en de gelegenheid te laten om te antwoorden, als hij dat van zins was; maar de kommandant bleef zwijgen, en de onderhandelaar was verplicht voort te gaan. Hij hing het schitterendst tafereel op van de magt van het landingsleger, van den ijver en de geestdrift die het bezielde, en de vorderingen die het gemaakt had. Naar zijn zeggen, maakten de bevolkingen, sedert lang het republikeinsche juk moede, zich gereed om in massa op te staan, waar het zich vertoonde, en om het, om zoo te spreken, in triomf naar Parijs te begeiden.

De koninklijke magt, het gezag der kerk, de waarheid des adels zonden, als door eenen tooverslag, kunnen ouden glans weder hernemen, en meer dan ooit schitteren. Welk een roem voor den ridder de BLANCPIGNOT, indien hij een van de bewerkers van die groote verwisseling ware! Welke rijkdommen, welke eer zouden zijnen onderdom omgaven! En hij had zoo weinig te doen, om zulke groote uitkomsten te verkrijgen! Naar bed te gaan en in te slapen, na zijne schikkingen zoodanig genomen te hebben, dat eenig punt van het fort onbewaakt bleef.

— Het is dus, vroeg de ridder, nog heden avond, dat men van plan was...

— Ja mijn oom, op dit uur moeten de onzen in zee zijn: ten een uur na middernacht.

— Om een uur na middernacht! Maar het is nu reeds tien uur... voor den drommel!

De kommandant sprong op met eene vlugheid, alsof hij dertig jaren minder, en een been meer had. Op hetzelfde oogenblik ging er een onderofficier op eenigen afstand voorbij.

— Serjant, riep hij hem toe, ga den kapitein RICAND en den luitenant DURGOR roepen: dat zij mij terstond komen spreken.

Het waren de twee officieren die onder hem het garnizoen kommandeerden. De kapitein had de infanterie onder zijn onmiddellijk bevel, en de luitenant de artillerie. Die beide wapenen vereenigd, telden honderd zeven en veertig man.

— Mijnne heeren — zeide de ridder — wij zullen nog heden nacht worden aangetast: het geheele garnizoen moet op de been blijven: manschap en wapenen, alles moet gereed zijn voor het gevecht. Gaat en verliest geen oogenblik. Over een half uur zal ik-zelf al uwe schikkingen komen nazien.

— Maar hoe, mijn oom, zeide de verblufte graaf.

— Maar hoe, mijn neef! hadt gij op mij gerekend tot een verrader?

— Verraad!... Verraders zijn zij, die de zaak van hunnen koning verlaten.

— Neen mijn vriend, verraders zijn zij, die het vaderland niet verdedigen als een vreemde het aanvalt, en die eenen gezworen eed verkrachten.

— Een eed, aan oproerlingen gezworen, mijn oom! aan een opgeworpen bestuur...

— Wel, al had men hem aan den duivel in persoon gezworen!... Ik ben geen republikein! ik begrijp niets van al die staatkundige theoriën. Ik heb van jongs af aan geleerd, den koning te beminnen: ik beklaag hem. Ik heb LOUWIJK XVI bewoend. Als hij een man was geweest om zich te verdedigen, zou ik mijn leven hebben gegeven om hem te helpen, en ik zou volgaarne het eenige been geven dat mij nog overschiet, indien ons dat zijnen opvolger kon wedergeven... wel te verstaan hem geheel alléén, kon weder geven! Want wat betreft om aan den Eugelschen-bak te eten, daar zal ik nooit met u in mededoen. Maar daarover wordt heden niet gehandeld, en mijne bijzondere gevoelens, doen hier niets ter zake. Het gouvernement heeft mij la Hongue toevertrouwd, ik heb beloofd la Hongue te zullen bewaren; en wat beloofd is moet men nakomen. Dat is geene staatkunde, dat is moraal. Dus mijn waarde, keer naar uwe vrienden terug en zeg hun... Neen, voor den drommel niet! gij zoudt hun misschien reeds

te veel te zeggen hebben! Om hier te komen, hebt gij het geheele fort moeten doorloopen... als die heeren er zoo veel van wisten als gij, dat zou hun te veel moed in het lijf zetten! Mijn arme jongen, het spijt mij voor u, maar gij zijt mijn gevangene.

— Maar mijn oom — riep de jonge graaf uit — gij zoudt de wreedheid hebben den zoon van uwen broeder over te leveren.

— Zonder twijfel, als het noodig was om la Hongue te redden... maar stel u gerust. Iedereen moet hier denken dat gij slechts gekomen zijt om mij te berigten wat men tegen ons in den zin had; ik zal spoedig versterkingen krijgen, en als ik niets meer te vrezen heb, zal ik u vrij laten. Tot zoo lang wees voorzigtig, en laat mij mijne zaken in orde brengen.

Al zijne toebereidselen waren weldra met even veel koelbloedigheid als beleid genomen; maar het gevaar was niet van ernstigen aard. Tegen middernacht begon het onweer, dat reeds eenige uren bedreigd had, plotseling uit te barsten, en bij het schijnsel der bliksemstralen bemerkte men midden in de baai acht groote sloepen, die ieder een honderdtal strijders voerden. De wind, die van de landzijde woei, kreeg weldra groote kracht, en verzette zich zoo hevig tegen de inspanningen der roeijers, dat de acht vaartuigen gedurende eenige minuten bewegeloos schenen.

— Wie voert het bevel over u? vroeg de ridder aan zijnen neef.

— De markies VAN CHAVIGNY-BAUDEMONT, een uwer oude kennissen, mijn oom.

— Mijn oude kameraad... de onnoozele! Behoorde hij mij niet beter te kennen?... Burger DUSLOT!

— Kommandant?

— Ziet gij die sloep, een weinig grooter dan de overigen, te midden van de flottille?

— Ja wel kommandant.

— Als gij er eens eene bom in wierpt, dat zou misschien een vrij goede uitwerking doen... Rigt gij-zelf, opdat het schot zeker zij.

De luitenant gehoorzaamde, het schot ging af, de bom vloog door de lucht, maakte nedervallende een gedruisch, dat door de geheele baai klonk, maar barstte niet los.

— Goed gerigt, jong mensch, zeide de oude ridder.

— Moeten wij het herhalen, kommandant?

— Bah! wij zien ze niet meer... waar dient het voor om zijn kruid te verschromen. Ik geloof dat die eerste les hun genoeg zal zijn.

Weldra, toen de hemel op nieuw door den bliksem verlicht werd, zag men de flottille weer, maar op eenen grooten afstand. Zij was nog slechts uit zeven sloepen zamengesteld, die zoo spoedig mogelijk aftrokken.

Twee dagen later, groeide het garnizoen van la Hongue met een bataljon aan, en de kommandant zond zijnen neef terug, na de noodige voorzorgen genomen te hebben om zijne reis te beveiligen.

— Ga, mijn jongen — zeide hij hem — en breng mijne groete aan al mijne vrienden over: zeg hun dat het gebeurde mij ten hoogste spijt, maar dat, het hunne schuld is. De ridder de BLANCPIGNOT kent niets dan zijn woord, en zij hadden daaraan niet moeten twijfelen." (National.)

Hij is 't.

Op eenen middag dat ik met een Franschen heer in de Tuilerien wandelde, zeide een vreemdeling in het voorbijgaan, terwijl hij op een anderen wees: » hij is 't! » Mijn vriend, die deze woorden, even als ik-zelf, hoorde, verbleekte plotseling en werd zoo ernstig onwel dat ik er van schrikte.

Ik geleidde hem naar een bank die gelukkig nabij stond, en vraagde hem naar de oorzaak zijner onthutsing; toen hij zich hersteld had, begon hij met eenen diepen zucht:

» Die verschrikkelijke woorden! Ik heb er den grootsten afschuw van, en wanneer gij mijne geschiedenis vernomen hebt, zult gij moeten erkennen dat ik ze niet zonder reden haat. Hoor: Tijdens dat het hoofdkwartier van ons leger te Milaan was, kreeg ik verlof naar Rome. Ik was gewoon 's nachts de ruïnen te bezoeken, en na eenige uren in het Forum te hebben doorgebracht, nam ik den weg huiswaarts aan, en ging langs de kerk St. Agnese. Eenige oogenblikken bewonderde ik er het kolossale beeld, hetwelk de armen opheft als zouden de stevige balken des gebouws op haar nedervallen en haar verpletteren, toen mij plotseling eene vrouw naderde en bij zich zelve zeide: » hij is 't! » Hare stem was zoo welluidend dat ik den moed niet had de herkenning te loochenen; en toen ik bemerkte dat zij mij wankte, volgde ik haar.

Ofschoon ik reeds eenige weken in de eeuwige stad doorgebracht had, was ik toch nog slechts met de hoofdbuurten bekend, en vond mij spoedig in eenen doolhof van straten verward. Nadat wij er verscheidene doorgegaan waren, die ik volstrekt niet kende, stond zij stil voor een paleis, welks voorzijde met eene zuilengalerij omgeven was, die, naar den schijn, tot eenen ouden tempel hadden behoord. Zij waren van Korintische orde, en het maanlicht dat op hunne gebalde hoofdstukken speelde, scheen het dak, hetwelk zij droegen, slechts in nog diepere schaduw te stellen.

Mijne stomme geleidster sloeg nu eenen ruimen gang in, die slechts door eene enkele lamp verlicht was, zoodat ik ter naauwernood zien kon dat hij met zwart en wit marmer ingelegd en met antieke beelden versierd was. Aanvankelijk weifelde ik of ik het avontuur verder zou vervolgen; maar iets onweerstaanbaars dreef mij voort, als in eenen droom. Wij gingen een breed trap op, en toen mijne leidsvrouw eene deur geopend had, schoof zij mij in eene zaal, die van lichten schitterde. Verblindde mij echter de glans des vertreks, nog veel meer werden mijne oogen geboeid door eene vrouwelijke gestalte, die in den achtergrond op eene sofa lag. Zij was in diepen slaap verzonken en had mij niet hooren binnenkomen. Ik meende een der Oosterse sprookjes verwezenlijkt te zien.

Toen ik echter bemerkte dat zij roerloos bleef, naderde ik haar en zag nu, toen ik mij over haar heenboog, eene vrouw van ongeveer 18 of 20 jaar voor mij.

Hare gestalte, die duidelijk door de plooijen der witte gazen kleeding, waarin zij gehuld was, doorscheen, had al de bevalligheid eener Grieksche nimf. Zij was eene brunette, had dien lichtbruinen tint waarom de Romeinsche vrouwen zoo bewonderd worden, en donker haar dat over hare volle schouders goldde, terwijl een lange lok zich dwars over hare wang gelegd had. Ik waagde naauwelijks adem te halen, uit vrees van haar wakker te maken. Eindelijk zuchtte zij, en zag mij gedachteloos, met verrukte oogen aan. Plotseling echter, als had zij hare verstrooide zinnen op eens weder verzameld, sprong zij op en riep luidkeels:

» Hij is het niet! — Wie zijt gij? Hoe komt gij hier? ik bid u, mijnheer, verwijder u! Als hij u hier vindt, ben ik verloren! »

» Schoone onbekende signora, » antwoordde ik, » een toeval — het gelukkigste toeval bracht mij herwaarts. Ik, ik stond op de Piazza Navona en — »

» Dat was de bepaalde plaats. THAMES is onzinnig. O, welk eene dwaling — welk eene dwaling! » zeide zij, en wong hare handen.

» Eene der gelukkigste dwalingen! » hernam ik.

» Mijnheer, » zeide de onbekende dringend, » ik bezweer u, verlaat mij. Als hij u hier vindt, vermoordt hij mij. » Op hetzelfde oogenblik, en toen ik mij verwijderen wilde, stooft een jonge Italiaan in de kamer. Het meisje zank op hare sofa neder en bedekte het gelaat met beide handen. Een oogenblik stond hij tusschen ons, en zag eerst de eene, dan den anderen met eene woede aan, die zijne stem bijna verstikte. Hij kon slechts de woorden uitbrengen: » Trouwelooze, sterf! »

Zoo sprekende stiet hij haar een stilet in de borst. » AMBROSIO, ik — ben — on — schul — dig! » was alles wat zij zeide, waarop zij, zonder eenen zucht te laten, stierf.

De moordenaar verwijderde zich terstond. Dit schriktoonnel had mij zoo spoedig overvallen, dat ik, onzeker wat te doen, hulp te roepen of te vlieden, met starre oogen het lijk bleef aanstaren. Ik was indertijd zoo verschrikt, dat ik een derde persoon, die in de kamer trad, niet eer bemerkte voor dat hij nevens mij stond. Het was de echtgenoot der vermoorde, de graaf...

Ware ik wezenlijk de misdadiger geweest, ik had er niet schuldiger kunnen uitzien dan in dit oogenblik: het gansche gevaar van mijn toestand stond voor mijn geest. Iedere omstandigheid dreef er toe bij om mij verdacht te maken. De dork stak nog in de zijde van het bloedige offer; en ik was alleen bij haar. Wie zou mijn wonderlijk verhaal gelooven of mij vrijspreken van het misdrijf?

De wanhoop van den graaf wekte eerst zijne wraakzucht; maar eindelijk riep hij zijne bedienden. Niet een enkel woord wilde hij ter mijner verdediging hooren: hij liet mij naar het slot Angelo brengen. Daar werd ik met ketenen beladen, en in eenen kelder, of naar gewelf, in het onderste gedeelte der gevangenis, beneden den Tiber, geworpen. Slechts door een smal reet in den muur drong eenig licht langs, en dat reet, dat het op volen middag open was, was daarbij te lezen. Ik verlangde aan eenen muur te schrijven, maar men weigerde er mij toe toe. Den volgenden dag werd ik verhoord mijne verklaring opschrijven. De naam der vermoorde gravin: legde THAMES... de naam der vermoorde gravin: maar zij loochende alles wat ik aangevoerd had. Ik werd veroordeeld tot de dood — een smadelijke dood... In de pauselijke staten, wendt men, alvorens de executie van eenen misdadiger, als hij een ketter is, alle pogingen aan om hem te bekeeren. De priester of ka-

pelaan der gevangenis bezocht mij onvermild. Het was een voortreffelijke oude man. Vroeger had ik mij nooit met de godsdienst bemoeid, doch was nu toch angstig en wilde, alvorens de wereld te verlaten, mijn gemoed geruststellen of de soort van godsvereering, die ik, zonder onderzoek aangenomen had, met het ware geloof overeenkwam. Mijne langdurige gevangenschap gaf mij toe-reikende ledigheid tot nadenken. Achtereenvolgens overwoog ik met den dominikauer de grondstellingen van zijn geloof, de groote waarheden des christendoms, en werd eindelijk een waar geloovige in hetgeen de protestanten pascuom noemen.

Geloof niet dat de minste hoop op vergiffenis eenigen invloed op mij oefende, bij dezen gewichtigen stap. De moord was na de eerste dagen onzer ontmoetingen nooit meer het onderwerp onzer gesprekken. Maar toen ik nu op het punt stond mijne dwalingen af te zweren, werd ik door mijnen heiligen vriend vermaand om, zonder voorbehoud, eene biecht af te leggen. Doch wat kon ik anders biechten dan mijne onschuld? Ik verhaalde hem al de omstandigheden gelijk zij zich hadden toegedragen. Bij het zonderlinge en ongelooflijke mijner geschiedenis, kon het niet anders of het moest lang duren, alvorens hij er geloof aan schonk. Maar de waarheid, als zij door de heilige handeling van een sacrament bekrachtigd wordt, voert eene taal, welke het hart niet kan miskennen. Zij sprak dan ook onweerstaanbaar tot zijn hart, en hij veende over mij, als ware ik zijn eigen zoon. (Het slot hierna.)

Kritiek en publiek.

Den eersten dag van het jaar 1831 bragt het toeval een beroemden Franschen schrijver in een Parijschen winkel. Bijna gelijktijdig met hem trad eene kleine, zeer levendige brunette binnen, die in haar eenvoudige katoenen kleedje en verschoten hoed al het aanzien eener grisette had. Zij nam van onder haren geruinen doek eene met bloemen beschilderde doos en zette die op de toonbank. De winkelier betaalde twee vijf franks-stukken, en het jonge meisje verwijderde zich terwijl zij op de aanwezigen eenen half treurigen half zegevierenden blik wierp, die den schrijver zoo trof dat hij naar den naam der bloemschilderes vroeg. »Ik weet niet hoe zij heet, antwoorde de winkelier, op minachtenden toon; het is eene mijner arbeidsters, die veel talent voor bloemschilderen heeft, en zeker spoedig is de galanteriewinkels zal worden gezocht. — Eenige weken later, bozocht de schrijver den redacteur van den *Figaro*, en de eerste persoon, die hij bij hem aantrof, was de bloemschilderes, in hetzelfde eenvoudige kleed, met denzelfden verlepten hoed. Zij verhaalde op eene zeer geestige wijze een beangwekkend voorval, en de bezoeker had volle gelegenheid om haar naauwkeuriger op te nemen. Haar voorhoofd was sterk gewelfd, en nit hare zwarte oogen schoten nu en dan schitterende stralen, die echter oven dikwijls verdoofden en plaats maakten voor eene onbeschrijfelijke droevige uitdrukking. Hare edele trekken gaven duidelijk eene zekere zwaarte van verstand te kennen. Toen haar verhaal ten einde was, nam zij met een' vertrouwlijken handdruk afscheid van den redacteur. — Hoe? vroeg de schrijver, kent gij dat meisje? — Zij schildert bloemen voor galanteriewinkels. Zij stamt af uit een zeer aanzienlijk geslacht, antwoorde de redacteur ernstig; Rousseau was eens secretaris bij een' harer voorvaders; zij lijdt bijna gebrek. Alle drie dagen brengt zij mij voor den *Figaro* slechte artikelen en nog slechter calembourgs, die ik met den besten wil niet plaatsen kan. In den roman, geloof ik, zou zij beter slagen, want hare gedachten hebben eene zekere romaneske vlugt. Zie, voer hij voort, terwijl hij een ontzaggeijk manuscript van de schrijftafel nam; dit heeft zij mij gebragt; het is niet veel waard, maar toch altijd zoo veel als eene menigte andere romans, die gekocht en begeerig verslonden worden. Als lid der academie kunt gij haar wel een' nitgever bezorgen; gij zoudt waarlijk een christelijk werk doen. — De schrijver, een bejaard man, die sinds lang niets had laten drukken en dus met de uitgever's onbekend geworden was, gaf het manuscript aan den bekenden beoordeelaar KÉRATY, en beval het hem dringend aan. KÉRATY beloofde den roman door te lezen en aan de voornaamste boekhandelaars aan te bevelen. De volgende week ontmoeteden de beide letterkundigen elkan- der weder. Neem toch de prullerij weder mede! riep KÉRATY den binnentredende toe. De roman is een weefsel van dwaasheden. Zeg de schrijfster dat zij zich aan haar speelgoed-schilderen houde, en een' eezamen burger huwe. Dit antwoord werd den redacteur van den *Figaro* met het manuscript letterlijk overgebragt. Dat KÉRATY het manuscript werkelijk had gelezen, was bij zijn bekende naauwgezetheid niet te betwijfelen, en buitendien getuigde het de snuif die men in menigte tusschen de bladen vond. Het manuscript was de later zoo beroemde roman *Indiane*, en de schrijfster — ANO-GE SAED. En echter is de heer KÉRATY een beoordeelaar van smaak en scherpzinnigheid, en geenszins vijandig aan de nieuwe rigting der Franche litteratuur. Het publiek heeft anders beslist.

Men heeft ons verzocht het volgende te plaatsen:

» Mr. Alexandre a refusé la direction de Genève pour se fixer à Arnhem. Il part pour Groningue, pour finir la campagne à la fin de mai à Amsterdam et Rotterdam, où dernièrement Mr. Dumas et Mme Célestine ont été rappelés dans: un duel sous le cardinal de Richelieu.
» Nous avons le plaisir d'annoncer à M. M. les amateurs de théâtre français, que ces artistes sont réengagés pour l'hiver prochain.
» Mlle Amélie, sérieusement atteinte d'une affection de poitrine, est remplacée par Mme Lufont, char-

» mante actrice d'un des théâtres de Paris. Mr. Alexandre devant jouer quelques opéras, a engagé aussi Mr. en Mme Lejeu Dugazon du théâtre des variétés d'Anvers. Mr. Vol, notre compatriote, musicien de la chapelle de Sa Majesté, est appelé à diriger l'orchestre. Les nouveaux engagements nous sont inconnus, mais nous croyons devoir nous en rapporter à Mr. Alexandre, ainsi que sur le choix des nouveautés, qui seront nombreuses.

Advertentiën.

AANBESTEDING.

+++ KERKVOOGDEN EN NOTABE-
++ LENDEN HERVORMDE GEMEEN-
+ TE te Westervoort zullen, onder nader goedkeuring, op Woensdag den 21sten April 1841, des voormiddags ten 10 ure, in de Herberg de Roos aldaar, openbaar AANBESTEDEN:

Het BOUWEN eener nieuwe KOSTERS- en ONDERWIJZERS-WONING met de LEVERING der beno- digde MATERIALEN. —

Bestek en voorwaarden met het plan liggen ter inzage op de Secretarie van het Gemeente- Bestuur te Westervoort, alwaar men tevens de vereischte aanvrijvingen kan bekomen.



Men is van meening in het openbaar te verkoopen in het hierna genoemd Lo- gement, ten overstaan van Mr. W. H. TAAIJ, Notaris te Arnhem, op Woensdag den 5den Mei 1841, bij inzet, en op Woens- dag den 5den Mei daaraanvolgende, bij toeslag, tel- kens des voormiddags ten 11 ure:

HET LOGEMENT,

Hôtel Belle-Œuvre,

TE DIENEN IN GELDERLAND,

bestaande in een onlangs vernieuwd HUIS, waarin Boven acht, en Beneden zeven KAMERS, ZAAI, KEUKEN en verdere Gemakken; wijders, SCHUUR en STALLING voor 20 paarden, en grooten met smaak aangelegden TUIN; — Kadastraal Sectie E. N. 122 tot en met 125, groot 35 Roeden en 50 Ellen.

Dit perceel, gelegen aan het einde der Dorpsstraat, onmiddellijk aan den Straatweg, naar de zijde van de Dierensche allée, in eene Watervrije, Schoone en Boschrijke Streek, kan met zeer geringe kosten tot een aangenaam en vrolijk BUITENVERBLIJF worden aangelegd, en is door deszelfs ligging aan het Rustpunt tusschen Arnhem en Zutphen, waar dagelijks de diligences en andere rijtuigen aanhouden, en door de nabijheid van Doersborgh en andere zeer bevolkte of bezochte Gemeenten, bijzonder geschikt tot het HOUDEN VAN LOGEMENT en UITSPAN- NING, het ontvangen van LOGEERGAS- TEN en het geven van PARTIJEN; welke affaire reeds daarin wordt uitgeoefend en met gegronde verwachting op eenen voordeeligen uitslag kan worden voortgezet. — In eigen gebruik te aanvaarden 1^o. Julij aanstaande.

Nadere inlichtingen over dit perceel — zijnde inmiddels UIT DE HAND TE KOOP, — zijn te bevragen ten Kantore van Mr. E. SCHEIDIUS, Adokaat te Arnhem, en van den bovegenoemden Notaris. — Brieven franco.



Bij twee veilingen, te houden op den 21sten April 1841 en den 5den Mei daaraanvolgende, beiden des avonds ten zes ure, in het Logement de Grooten Zwaan, te Velp, zal men, ten overstaan van den aldaar residenten Notaris van ROSENTHAL, in het openbaar verkoopen:

1^o. Een onlangs geheel nieuw, in Gothische orde gebouwd, HEERENHUIS, beraltende twaalf behangen, geplafonneerde en meeren- deels van Stookplanten voorzien KAMERS, KEUKEN, Kelder, ZOLDER en verdere Gemakken, met den daartoe behoorenden en ongelegen GROND, staande en gelegen aan den straatweg te Velp, in de nabijheid van Bilsen, Kadastraal Sectie D, N. 901.

en 2^o. Een perceel BOSCHGROND en OP- GAANDE BOOMEN, mede aan den Straatweg, onder Velp, gelegen. — Kadastraal Sectie D, N. 475, 476 en 477. Alles te aan- vaarden dadelijk na den toeslag.

Tot nader onderrigt verzooge men zich in persoon of met vrachtwijze brieven bij bovegenoemden Notaris.



In het Nederlandsche Koffijhuis, te Zutphen, zal, op Woensdag den 21sten April aanstaande, des achtermiddags om drie uur, worden ingezet, en, veertien dagen later, sfinal verkocht:

Een bij nitnemendheid wel ter nering staande HUIS, in de Sprongstraat te Zutphen, No. 521, Kadastraal Sectie F. N. 2373, waarin op dit oogen- blik met succes een KRUIDENIERSHAN- DEL wordt gedreven, zijnde dit Huis inmiddels UIT DE HAND TE KOOP.

Nadere Informatiën bij den Notaris Mr. E. ABBING.

APOTHEEK.

UIT DE HAND TE KOOP eene op den besten stand, binnen de Stad Harderwijk staande APOTHEEK met HUIS en verder TOE- BEHOOREN om dadelijk te aanvaarden.

Nader informatie, met vrachtwijze Brieven, te bekomen bij den te Harderwijk residenten- den Notaris J. D. C. C. W. DE MOL.



TE KOOP: Een sterk en van alle benoedigheden wel voorzien REIS-RIJTUIG. — Te be- vragen bij den Boekhandelaar W. J. KRUIJT, te Arnhem. — Brieven franco onder de Letters S. L.

TE KOOP

Eene aanzienlijke partij puike KOEMEST, lig- gende aan den Yssel te Doesborgh, en te bevragen bij de Boekhandelaars A. MONGERS & ZONN, aldaar.

Bekendmaking.

Ik Ondergeteekende heb de eer aan mijne geachte begunstigers en het geerde Publiek bekend te maken, dat ik mijne Affaire verplaatst heb uit de Oeverstraat naar het St. Jansplein achter de Nieuwe Kerk, al- waar ik mijn beroep groter heb uitgebreid, om alles tot de civielste prijzen, wat SMIDS-WERK aan- gaat daar te stellen, alsmede het BESLAAN, in alle manieren, van PARDEN en RIJTUI- GEN, vorder te veel om te noemen. Ik beloof eene goede en prompte bediening, en verzoek een ieders gunst en recommandatie.

G. J. VAN 'T HULL, Mr. Smid.

+++ Iemand genegen zijnde, de GEST eener ++ in de nabijheid van Arnhem gelogene + Brouwerij, bij jaarlijksche overeen- komst over te nemen, gelieve den prijs op te geven, welken hem de 40 Nederlandische Kannen waardig is, zullende de aflevering vrachtwijz plaats hebben te Arnhem, Amersfoort, Utrecht en tusschen gelogene plaatsen, aan de groote route gesitueerd. Adres franco, onder Lt. A. Z. bij den Boekhandelaar W. J. KRUIJT, te Arnhem.



STOOMJAGT

STAD GORINCHEM.

Van Gorinchem, April 1841,

Vrijdag den 16's morgens ten 11 ure.
* Zondag » 18 » » 3 »
* Dingsdag » 20 » » 3 »
Vrijdag » 23 » » 4 »
Zondag » 25 » » 6 »
Dingsdag » 27 » » 8 »
Vrijdag » 30 » » 11 »

Van Middelburg, April 1841,

Zaterdag den 17's morgens ten 8 ure.
Maandag » 19 » » 9 »
Woensdag » 21 » » 11 »
* Zaterdag » 24 » » 6 »
* Maandag » 26 » » 8 »
Woensdag » 28 » » 5 »

Aan het Katsche Veer en het Zype is voor de rei- zigers gelegenheid tot dadelijk vertrek naar Goes en Zierikzee, en worden vrachtgoederen provisioneel voor de vracht der beurtschepen vervoerd.

Nader onderrigt te bekomen te Goes bij W. DE BOUW WZ. en K. BUIJTENDIJK in de Korenbours; te Zierik- zee bij F. J. VAN OFFEN in het Hof van Holland; te Bruinisse bij F. J. SORTER; te Middelburg bij N. M. VAN SOULEN, en te Gorinchem bij W. VAN OOSTERWIJK, kantoor houdende in het logement het Rotterdamse Veerhuis, zeer nabij de legplaats van het Stoomjagt gelegen.

NATIONAAL FEEST.

De heer FOUGEROUX, erkentelijk voor het gunstig onthaal, hetwelk hij gedurende de Vrijmarkt van de zijde van het geachte Arnhemsche publiek heeft ge- noten, is voornemens op aanstaanden Zondag den 18den April eene

LANDELIJKE VOORSTELLING

op de Paaschwei te geven.

De aanplakbiljetten en rond te brengen pro- gramma's van deze representatie, zullen nader aankondigen de stukken, welke de bovegenoem- de Directeur de eer zal hebben te vertoonen.

Waterhoogte te Arnhem

Den 3 April 1 El 8 Palm 8 Duim; gew. 0 Duim; gev. 0 0.

Beursberigt.

Effecten-Societeit ten 4½ ure.

Zondag 11 April.

Integralen 51½, 3. Kausbiljetten f 23½, Ardoinas 20½, 1½. Russen van 31 en 33 97½.

Maandag 12 April.

Heden was er geene affaire.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.